

## HỒI THỨ MƯỜI BẢY

### NGA MI TỬ TỬ LUẬN ANH TÀI

Hoa Mãn Lâu hỏi:

-Công tử cho là trong vòng ba chục chiêu Tây Môn Xuy Tuyết không thắng được Độc Cô Nhất Hạc hay sao ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

-Chẳng một ai có thể đưa Độc Cô Nhất Hạc vào đất chết trong vòng ba chục chiêu. Tây Môn Xuy Tuyết cũng vậy.

Hoa Mãn Lâu trầm mặc hồi lâu rồi thở dài nói:

-Cái đó là công tử phỏng đoán như vậy.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười đáp:

-Vì thế mà bây giờ tại hạ lại hy vọng Tây Môn Xuy Tuyết đừng kiếm thấy Độc Cô Nhất Hạc.

Hai người đã đi qua quãng đường lớn tịch mịch tới trước con sông nhỏ ở ngoài Châu quang bảo khí các.

Mảnh trăng thượng huyền chiếu làn sáng bạc xuống giòng nước chảy lờ đờ như vàng gieo ngấn nước.

Một người lặng lẽ đứng bên bờ sông, toàn thân mặc đồ trắng như tuyết.

Lục Tiểu Phụng ngó thấy người đó. Người cũng nhìn Lục Tiểu Phụng lên tiếng:

-Tại hạ chưa chết đâu.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

-Coi Tây Môn huynh thực chẳng giống người chết chút nào.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Người chết là Độc Cô Nhất Hạc.

Lục Tiểu Phụng thôi không cười nữa.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Công tử chưa nghĩ tới hay sao ?

Lục Tiểu Phụng thừa nhận điều đó mà bản tâm chàng không muốn thừa nhận.

Tây Môn Xuy Tuyết bật cười, tiếng cười rất cổ quái. Y nói:

-Chính tại hạ cũng không nghĩ tới.

Lục Tiểu Phụng “ủa” lên một tiếng.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Lúc Tô Thiếu Anh xử dụng hai mươi một chiêu đó, tại hạ đã có thấy ba chỗ sơ hở.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Vì thế mà Tây Môn huynh nhận thấy ít ra có ba cơ hội để hạ sát Độc Cô Nhất Hạc chẳng ?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu đáp:

-Thông thường tại hạ chỉ cần một cơ hội là đủ rồi, nhưng vừa rồi tại hạ động thủ với lão thì ngay một cơ hội cũng không nắm vững.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Tại sao vậy ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Kiếm pháp của lão tuy có chỗ sơ hở, nhưng mỗi lần tại hạ phóng kiếm đâm tới là lão lại bổ sung chỗ sơ hở được ngay. Tại hạ chưa từng thấy ai tự biết chỗ sơ hở về kiếm pháp của mình, nhưng Độc Cô Nhất Hạc lại biết điểm này.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Những kiếm pháp trên thế gian đều có chỗ sơ hở, nhưng người tự biết chỗ sơ hở trong kiếm pháp của mình thật không có mấy.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Tại hạ ba lần động thủ thì ba lần bị đối phương đỡ gạt liền biết là mình không giết được lão. Kiếm pháp nào cũng đã không giết được người tất chính mình phải chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

-Tây Môn huynh tuy có tính tự phụ, nhưng lại tự biết mình nên mới sống được.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Sở dĩ tại hạ không chết là vì sau ba chục chiêu, kiếm pháp của lão đột nhiên rối loạn.

Lục Tiểu Phụng nói:

-Một tay cao thủ như lão mà kiếm pháp đột nhiên rối loạn thì chỉ có hai nguyên nhân ...

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn lắng tai nghe.

Lục Tiểu Phụng nói tiếp:

-Tâm đã loạn thì kiếm pháp cũng loạn.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Nhưng tâm lão không rối loạn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Chẳng lẽ nội lực lão không kế tiếp được nữa ?

Nội lực không kế tiếp cũng là một nguyên nhân khiến cho kiếm phá rối loạn.

Lục Tiểu Phụng lại hỏi:

-Công lực lão rất thâm hậu thì làm sao mới ba chục hiệp đã không kế tiếp được nữa ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Tại hạ đã nói chính mình cũng không nghĩ ra.

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

-Phải chăng trước khi giao thủ với Tây Môn huynh, nội lực của lão đã bị người ta làm cho tiêu hao rồi ? Phải chăng lão đã cùng người khác giao thủ trước đó ?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng nói:

-Lão không nói, tại hạ cũng không biết có phải thế chăng ? Nếu tại hạ biết thì nhất định không bức bách lão phải ra tay.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

-Khi Tây Môn huynh đã bức bách người ta ra tay thì còn cơ hội để cho người ta nói nữa không ?

Tây Môn Xuy Tuyết nét mặt không lộ vẻ gì, hồi lâu mới thủng thẳng đáp:

-Trước khi lâm tử lão đã nói một câu rất kỳ quái.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

-Lão nói gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Lão nói lão ...

Lão rút kiếm ra, lưỡi kiếm hãy còn dính máu.

Độc Cô Nhất Hạc ngó thấy trên lưỡi kiếm của người khác dính máu của mình, lại ngó Tây Môn Xuy Tuyết thổi kiếm cho máu tươi nhỏ giọt, lão không lộ vẻ đau khổ và khùng khiếp, đột nhiên lớn tiếng la:

-Ta hiểu rồi ! Ta hiểu rồi ! ...

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

-Lão bảo lão hiểu rồi.

Lục Tiểu Phụng chau mày hỏi:

-Lão hiểu chuyện gì ?

Tây Môn Xuy Tuyết ánh mắt âm thầm trầm trọng, buông tiếng thở dài đáp:

-Có lẽ lão hiểu rõ đời người ngắn ngủi như hạt sương buổi sớm, lão không tha thiết gì đến thanh danh địa vị nữa vì đến lúc cuối cùng mọi sự đều thành một trường ảo mộng ...

Lục Tiểu Phụng trầm ngâm, thủng thẳng nói:

-Chính vì đời người ngắn ngủi nên chẳng thể hao phí thời gian mà phải làm một cái gì. Thế là lão hiểu rõ mà tình thực lão chẳng hiểu gì. Cứu cánh của lão ra làm sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đưa mục quang nhìn ra phía xa xa. Hồi lâu y buông xuôi một câu:

-Tại hạ đói rồi.

Câu nói của y chẳng ăn nhập vào đâu.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

-Tây Môn huynh đói rồi ư ?

Tây Môn Xuy Tuyết hờ hững đáp:

-Sau khi giết người là tại hạ lại thấy đói.

Đây là một quán rượu nhỏ ở mé khu rừng dâu.

Trong rừng dâu có mấy nhà, ngoài rừng dâu cũng có mấy nhà, hầu hết là nhà chần tằm. Những nhà này cách đường cái tương đối gần hơn nên phía trước dựng lên căn nhà gỗ nhỏ có cửa sổ bốn mặt để bán rượu và những món ăn giản dị cho khách qua đường.

Nga Mi Tứ Tú tìm vào đây lúc chủ nhà đã sắp đi ngủ, nhưng ai mà cự tuyệt bốn cô gái xinh đẹp như thế được ?

Trong tửu quán có ba cái bàn gỗ rất sạch sẽ. Những món nhắm rượu giản dị nhưng thanh khiết. Rượu trong quán lặt lẻo lại rất hợp với khẩu vị của các cô. Các cô ăn uống rất khoan khoái.

Khi các cô vui vẻ là nói chuyện ríu rít, cười khúc khích tựa hồ bày gà mái non.

Tôn Tú Thanh đột nhiên hỏi:

-Gã họ Hoa mà người nói đó khẩu âm giống người Giang Nam chẳng hiểu có phải gã ở họ Hoa đó không ?

Thạch Tú Vân hỏi:

-Họ Hoa nào ?

Tôn Tú Thanh đáp:

-Họ Hoa ở Giang Nam. Nghe nói điền địa nhà này rộng mông mênh, một người chạy ngựa suốt ngày cũng chưa hết phạm vi sản nghiệp của họ.

Mã Tú Chân nói:

-Ta cũng biết nhà đó, nhưng chắc Hoa Mãn Lâu không phải là người nhà này.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Tại sao vậy ?

Mã Tú Chân đáp:

-Nghe nói người nhà Hoa gia sống một cuộc đời xa xỉ. Về đường ẩm thực, y phục đều nghiên cứu rất kỹ càng. Cả bọn mã phu của họ ra ngoài cũng có vẻ lắm. Còn Hoa Mãn Lâu bản tính chất phác vả lại ta không phát giác trong con em nhà Hoa gia có kẻ nào đui mắt.

Thạch Tú Vân cười lạt nói:

-Đui mắt thì đã sao ? Tuy gã đui mắt mà vẫn nhìn thấy, có khi gã còn tinh hơn người sáng mắt như chúng ta nữa.

Mã Tú Chân tự biết mình không nên nói câu này, thị liền mỉm cười đổi giọng:

-Võ công gã quả không phải tầm thường. Chính ta cũng không ngờ gã tùy tiện đưa hai ngón tay ra kẹp lấy thanh kiếm của người một cách dễ dàng.

Tôn Tú Thanh cười nói:

-Có lẽ con nha đầu này bị gã làm cho mê muội.

Thạch Tú Vân trợn mắt lên nói:

-Nếu tỷ tỷ không phục thì lần sau tự mình thử coi. Chẳng phải tiểu muội tăng bốc gã, sự thực môn này của gã khắp thiên hạ không ai bì kịp.

Tôn Tú Thanh hỏi:

-Tây Môn Xuy Tuyết thế nào ? Đường kiếm của y chẳng lẽ còn kém cõi ư ?

Thạch Tú Vân không nói nữa. Thị chẳng thể không thừa nhận chiêu kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết rất khủng khiếp.

Mã Tú Chân nói:

-Nghe nói Tây Môn Xuy Tuyết chẳng những kiếm pháp vô song gia thế cũng khá lắm. Vạn Mai sơn trang của y vinh hoa phú quý chẳng kém gì Hoa gia ở Giang Nam.

Tôn Tú Thanh sáng mắt lên nói:

-Tiểu muội thích y chẳng phải vì gia thế. Dù y chỉ là một kẻ cùng nghèo vô danh, tiểu muội cũng vẫn ưa thích như vậy.

Thạch Tú Vân lạnh lùng nói:

-Tiểu muội coi gã từ đầu xuống đến gót chân chẳng thấy chỗ nào khả ái.

Tôn Tú Thanh nói:

-Dù y có chỗ khả ái, việc gì phải để người ngó thấy. Chỉ cốt ta ...

Tôn Tú Thanh đột nhiên dừng lại. mặt thì đỏ ra đến mang tai, vì giữa lúc ấy một người toàn thân mặc áo trắng như tuyết từ ngoài đi vào. Chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Thạch Tú Vân cũng không nói nên lời. Bốn cô gái đang chuyện trò ríu rít đột nhiên đều ngậm miệng.

Các cô chẳng những ngó thấy Tây Môn Xuy Tuyết mà cả Hoa Mãn Lâu và Lục Tiểu Phụng cũng đến.

Tây Môn Xuy Tuyết cặp mắt sáng như đao trợn lên nhìn bốn cô. Đột nhiên y bước tới lạnh lùng nói:

-Chẳng những ta đã giết chết Tô Thiếu Anh, bây giờ lại hạ sát cả Độc Cô Nhất Hạc nữa.

Bốn thiếu nữ thay đổi sắc mặt, nhất là Tôn Tú Thanh càng lợt lạt, không còn chút huyết sắc.

Trong lòng dạ thiếu nữ một khi cừ hận nổi lên là tình yêu biến mất ngay, huống chi Tô Thiếu Anh là con người phong lưu khả ái lại bị Tây Môn Xuy Tuyết giết chết. Dù cả bốn cô lúc trước muốn tranh đoạt tình yêu của y, bây giờ cũng không ưa y nữa.

Tôn Tú Thanh bật tiếng la:

-Các hạ ... các hạ bảo sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

-Tại hạ đã hạ sát Độc Cô Nhất Hạc.

Mỗi cừ hận giết thầy lại càng ghê gớm !

Thạch Tú Vân nhảy bổ lên quát hỏi:

-Nhị sư thụ ta hoan hỷ người, mà người ... người ... lại làm việc tàn bạo như vậy ư ?

Không ai ngờ thì dám nói câu này. Cả Tây Môn Xuy Tuyết dường như cũng sững sờ.

Nét mặt Tôn Tú Thanh lúc đỏ như, lúc xanh lét. Đột nhiên thì nghiêng răng ken két. Hai thanh kiếm đã chui ra khỏi tay áo, kiếm quang lấp loáng nhằm đâm vào trước ngực Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết vẫn chưa ra tay, khẽ phất tay áo một cái. Người y trượt lùi lại phía sau bảy, tám thước.

Tôn Tú Thanh vành mắt đỏ hoe thét lên lạnh lạnh:

-Người giết sư phụ ta, ta quyết liều mạng với người.

Thị huy động song kiếm nghiêng răng nhảy xổ về phía Tây Môn Xuy Tuyết.

Kiểm chiêu của thị lấy sự mau lẹ, biến hóa làm chủ chốt. Kiếm quang loé lên như trận mưa hoa. Chớp mắt thị đã sử bảy chiêu liền.

Các cô kia cũng rút kiếm ra khỏi tay áo rồi. Thạch Tú Vân lớn tiếng:

-Đây là việc riêng giữa chúng ta và Tây Môn Xuy Tuyết, người ngoài chẳng nên can thiệp vào.

Dĩ nhiên thị nói câu này để Hoa Mãn Lâu nghe. Sự thực Hoa Mãn Lâu cũng chẳng thể dứng tay vào.

Gã cũng chẳng thể để bốn cô glibỏ tội chết về lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết mà chưa biết làm thế nào.

Giữa lúc ấy bỗng nghe đánh choang một tiếng, Tây Môn Xuy Tuyết đột nhiên đưa tay ra đẩy vào khuỷu tay Tôn Tú Thanh. Thanh kiếm ở trong tay trái đập vào thanh kiếm bên tay mặt.

Hai kiếm đụng nhau làm cho tay thị tê chồn. Lập tức song kiếm của thị lộn vào tay Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng hỏi:

-Lùi lại đi ! Hay là bức bách ta phải rút kiếm ?

Thanh âm y lạnh lẽo nhưng mục quang lại ôn nhu, vì thế Tôn Tú Thanh mới còn sống.

Dù sao y cũng là một con người, một chàng trai thì khi nào y lại hạ độc thủ với một cô gái diễm lệ đã có lòng ưa thích y ?

Tôn Tú Thanh sắc mặt càng lợt lạt hơn. Trong khoé mắt đã có ngấn lệ. Thị nghiêng răng rít lên:

-Ta đã nói là bữa nay bọn ta nhất định liều mạng với người. Nếu chúng ta ... không giết được người thì ... chịu chết trước mặt người.

Tây Môn Xuy Tuyết cười đáp:

-Chết cũng chẳng ích gì. Sao các cô không trở về kêu toàn bộ nhân số ở một trăm lẻ tám tòa Thanh Y Lâu đến đây ?

Tôn Tú Thanh kinh hãi la thất thanh:

-Người bảo sao ?

Tây Môn Xuy Tuyết da91p:

-Độc Cô Nhất Hạc đã là tổng thủ lĩnh ở Thanh Y Lâu ...

Tôn Tú Thanh tức giận ngắt lời:

-Người bảo ta là người ở Thanh Y Lâu ư ? Người có điên hay không ? Lần này ão nhân gia đến Quan Trung thì nhận được tin lần thứ nhất ở Thanh Y Lâu ...

Đột nhiên ngoài cửa sổ mặt sau bật lên một tiếng keng. Một tia hắc quang nhỏ như lông trau xuyên qua cửa sổ bay vào đáng trúng lưng Tôn Tú Thanh. Mặt thị co rúm lại, người thị té vào lòng Tây Môn Xuy Tuyết.

Thạch Tú Vân đứng gần cửa sổ mặt sau tức giận quát lên một tiếng, xoay mình vọt ra, nhưng giữa lúc ấy bên ngoài cửa sổ lại có một tia hắc quang bắn vào lẹ quá, thị không tránh kịp.

Thạch Tú Vân la lên một tiếng. Thanh kiếm tuột khỏi tay bay đi. Người thị té xuống.

Lúc này Tôn Tú Thanh đã té vào lòng Tây Môn Xuy Tuyết. Tây Môn Xuy Tuyết dùng một tay ôm ngang lưng thọ, còn tay kia rút kiếm ra. kiếm quang lấp loáng. Cả người lẫn kiếm đột nhiên xuyên qua cửa sổ vọt ra.

Lục Tiểu Phụng đã vọt qua một khuôn cửa sổ khác lướt ra ngoài.

Lại nghe tiếng Mã Tú Chân, Diệp Tú Châu tức giận quát tháo phi thân rượt theo.

Đêm đã khuya, gió thổi qua vườn rau sau cửa sổ. Bóng người không thấy đâu nữa.

Mọi người xuyên vào khu rừng dâu rậm rạp, bỗng nghe tiếng chó sủa vọng lại.

Kiếm quang của Tây Môn Xuy Tuyết đã chuồn vào rừng. Mã Tú Chân và Diệp Tú Châu chẳng nghĩ gì nữa hết sức rượt theo.

Những người trong nhà tại khu rừng này đều ngủ hết rồi, cả ánh đèn cũng không còn nữa. Ánh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết đã mất hút.

Một con chó vàng nhìn ra đường nhỏ phía sau rừng sủa loạn lên.

Mã Tú Chân giục:

-Rượt cho mau ! Bất cứ giá nào cũng phải đoạt Tôn lão nhị về.

Tiếng nói chưa dứt hai người lại băng mình lướt đi.

Lục Tiểu Phụng không đuổi theo nữa. Đột nhiên chàng đứng lại dưới gốc cây cúi xuống lượm vật gì ...

oOo

Chủ nhân tử điểm ẩn vào góc nhà, mặt không còn chút huyết sắc.

Hoa Mãn Lâu cúi xuống nhẹ nhàng bồng Thạch Tú Vân lên. Trái tim thị còn đập rất yếu ớt.

Khuôn mặt diễm lệ của thị hiện thành màu tử vong xám ngắt, đáng sợ. Thị từ từ mở mắt ra chăm chú nhìn Hoa Mãn Lâu, thều thào hỏi:

-Công tử ... công tử không đi ư ? ...

Hoa Mãn Lâu cất giọng ôn nhu đáp:

-Tại hạ không đi, ở lại chiếu cố cho cô nương.

Khoé mắt Thạch Tú Vân lộ vẻ kỳ dị, tựa hồ an ủi, lại hình như rất đổi bi ai. Thị gượng cười nói:

-Không ngờ ... công tử còn nhận được tiện thiếp.

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Tại hạ vĩnh viễn nhận được cô nương.

Thạch Tú Vân lại mỉm cười, nụ cười rất thê lương, thị hỏi:

-Tiện thiếp tuy chưa biến thành người câm, nhưng ... sắp chết rồi. Người chết ... cũng không nói được. Phải vậy chăng ?

Hoa Mãn Lâu ngập ngừng:

-Cô nương ... không chết đâu, nhất định không ...

Thạch Tú Vân đáp:

-Công tử đừng an ủi ... tiện thiếp nữa. Tiện thiếp ... biết mình đã trúng phải ... độc châm.

Hoa Mãn Lâu động dung hỏi:

-Độc châm ư ?

Thạch Tú Vân đáp:

-Vì tiện thiếp cảm thấy toàn thân tê dại ... chắc là vì chất độc sắp phát tác. Công tử ... công tử thử sờ vết thương tiện thiếp coi. Chắc là nóng bỏng.

Bỗng thị nắm lấy tay ml đặt lên vết thương.

Vết thương của Thạch Tú Vân ở ngay chỗ mềm xèo trước ngực, vừa nhẩn nhụi vừa ẩm áp.

Thạch Tú Vân đặt cái bàn tay giá lạnh của Hoa Mãn Lâu vào trước ngực rồi trái tim thị đập nhanh hơn.

Hoa Mãn Lâu cũng cảm thấy trái tim mình đập mạnh. Giữa lúc ấy gã nghe thanh âm Lục Tiểu Phụng ở ngoài cửa sổ cất lên hỏi:

-Thạch cô nương trúng phải thứ ám khí gì ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Độc châm.

Lục Tiểu Phụng lẳng lẳng một lúc bỗng lại cất tiếng:

-Huynh đài hãy tạm ở lại đây bà6u bạn với y, tại hạ đi kiếm một người.

Chàng nói đến chữ sau cùng thì người đã lẳng ra xa.

Thạch Tú Vân vừa thở vừa hỏi:

-Công tử không đi, ở lại bầu bạn với tiện thiếp thật ư ?

Hoa Mãn Lâu đáp:

-Cô nương nhắm mắt lại. Tại hạ ... hút độc châm ra cho.

Sắc mặt lợt lạt của Thạch Tú Vân ửng hồng. Mắt thị dường như sáng lên, thị hỏi:

-Công tử chịu làm thế thật ư ?

Hoa Mãn Lâu buồn rầu ngập ngừng:

-Chỉ cần cô nương chịu.

Thạch Tú Vân ngắt lời:

-Điều gì tiện thiếp cũng chịu hết, nhưng tiện thiếp không muốn nhắm mắt, vì còn muốn ngó công tử.

Thanh âm thị mỗi lúc một yếu ớt. Sau nụ cười trên môi thị đột nhiên cứng đờ. Ánh mắt thị cũng mất hết rồi.

Tử thần đột nhiên đoạt Thạch Tú Vân khỏi trong lòng Hoa Mãn Lâu không một tiếng động. Nhưng cặp mắt thị tựa hồ vẫn đắm đắm nhìn gã, và nhìn một cách vĩnh viễn ...

Hoa Mãn Lâu tưởng chừng trước mắt tối sầm lại. Gã đột nhiên hận mình đã thành kẻ đui mù không thể nhìn Thạch Tú Vân một lần tối hậu.

Gã là một thanh niên, Thạch Tú Vân cũng là một cô gái nhỏ tuổi đầy nhựa sống, nhưng đột nhiên người cô giá lạnh, cứng đờ.

Hoa Mãn Lâu từ từ rút tay về. Hai hàng châu lệ bất giác tằm tả tuôn rơi.

Gã vẫn không nhúc nhích, cũng không đi đâu. Đây là thứ nhất gã cảm thấy cảnh tàn khốc trong đời người.

Gió từ trên cao thổi xuống, từ ngoài cửa thổi vào. Ngọn gió thảng tư đồn lên người gã lạnh lẽo chẳng khác gì mùa đông.

Hoa Mãn Lâu đột nhiên phát giác ra trong cơn gió có mùi hương thoang thoảng, lại nghe tiếng kẹt ở cửa sổ phía sau lưng vang lên. Gã quay phắt lại, chuẩn bị nhảy lên.

Nhưng giữa lúc ấy, ngoài cửa sổ một thanh âm vờ aôn nhu vừa ngon ngọt khẽ cất lên:

-Công tử bất tất phải kinh hãi. Tiện thiếp đây mà.

Thanh âm rất quen thuộc, người cũng là người chàng vẫn tưởng nhớ.

-----oOo-----